

نقش هویت معماری بر چشم انداز ساختمانها و فضاهای معابر شهری با رویکرد توسعه پایدار

حجت شمسی¹، مصطفی ملک زاد²

¹کارشناس ارشد مهندسی عمران گرایش راه و ترابری hojat.shams@yahoo.com

²دانشجوی کارشناسی ارشد معماری، دانشگاه آزاد واحد ماهشهر

چکیده

تا قبل از پیدایش معماری مدرن، هر تمدن یا ملتی، معماری خاصی را ارائه داده است، اما تحولات و دگرگونیهایی که امروزه در معنا و مفهوم معماری رخ داده، تابعی از سیر تحولات فکری تمدن معاصر است که با علم تجربه گرا و تفکر راسیونالیست مدرن رایج، جنبه‌ی معنوی و روحانی حیات انسان و اصولاً وجه معنوی عالم وجود را انکار میکنند. انسان‌ها در دوره‌های مختلف تاریخی با ساخت فضاهایی در شهر، به دنبال برآورده کردن نیاز فطری خودشان، که ایجاد و برقراری ارتباط فرهنگی و اجتماعی با دیگران در سطح اجتماع بوده، هستند، که با ایجاد چنین فضاهایی که هم از نظر اجتماعی فعال بوده و هم امکان ارتباط مستقیم و رودرو را فراهم می‌کرد و هویت اجتماعی را انعکاس میداد، این نیاز درونی و فطری که گرایش به محیط‌های اجتماعی فرهنگی و ارتباطات اجتماعی را داشت، پاسخ دهند. تحقیق و شناخت معماری ایران خصوصاً معماری بافت شهری با بازشناسی ارزش‌های کالبدی و محیطی همراه است؛ که متأسفانه چنان که باید از گذشتگان به ما منتقل نشده و سبب بیگانگی نسل طراح کنونی از دستاوردهای استادان هنر معماری ایران بوده است. پیامد این بیگانگی، محتوای معماری و سیمای شهری است که اکنون در خیابان‌ها و فضاهای شهری، ناظر آن هستیم. با توجه به نیازهای انسان‌ها شهرها شکل می‌گیرد، و هر روز در حال گسترش است و این گسترش روز افزون مستلزم برنامه‌ریزی دقیق است. اما متأسفانه عدم طراحی و طراحی‌های نادرست باعث بوجود آمدن مشکلات زیادی در شهرها شده است. معماری پایدار شامل الگوهای از پیش تعیین شده و مشخصی نمی‌باشد که بتوان آن را تکرار کرد؛ بلکه معماری پویاست و باید با ویژگیهای اقلیمی، فرهنگی و طبیعت هر منطقه هماهنگ و سازگار باشد و آنچه معماری بومی کشورمان را ماندگار و کم‌نظیر کرده است توجه به همین خصوصیات است.

کلمات کلیدی: هویت معماری، معابر شهری، توسعه پایدار، هویت اجتماعی، محیط شهری